

Kính Thưa Quý Vị

Tôi đã rời Việt Nam cách đây 47 năm và ngày hôm nay qua sân khấu này, tôi hồi tưởng như được trở lại Việt Nam.

Cảm ơn các bạn đã cho tôi nhớ lại những giọng nói thanh thót của tiếng Việt, những tà áo dài thướt tha, những chiếc thuyền đêm trên sông Hương của năm nào; những đồi cát đẹp thoai thoải bên bờ Vịnh Cam Ranh; và những cánh đồng lúa xanh tươi, thơm mùi lúa non vươn mình trong gió. Tuy nhiên đó không phải là điều làm tôi yêu quý Việt Nam.

Những Điều làm tôi yêu nhất, đó là sự kiên cường của con người Việt Nam. Sau ngày 30 tháng Tư 1975, trong tâm tình cùng là con người, chúng tôi thường ghé đến thăm trại tỵ nạn vào mỗi Chủ Nhật, nhìn thấy những người Việt Nam đã bị mất quê hương, mất nhà cửa nhưng họ vẫn có thể mỉm cười và kiên trì bền lòng tiếp tục hướng đến một tương lai mới.

Với tôi, điều quan trọng nhất là sự quan tâm của người Việt Nam ở hải ngoại đối với những người bệnh tật đáng thương đang còn sống ở Việt Nam. Và Đại Nhạc Hội hôm nay đã thể hiện được điều đó. Vì các bạn đã hy sinh thời giờ lẫn vật chất để giúp đỡ cho những người phong cùi đã bị cô lập trong nhiều thế kỷ qua. Các bạn đã mở rộng vòng tay yêu thương và luôn hỗ trợ để họ có thể được sống như một con người. Cảm ơn các bạn đã và đang chăm sóc cho họ.

Và cảm ơn các bạn đã tạo cho tôi một cơ hội để tôi nhớ lại những kỷ niệm đẹp và quý báu của những ngày xa xưa ấy.